

12 jan 2025 Maranathakerk, Den Haag. Jesaja 40:1-11 Lucas 3: 15-16, 21-22

Gemeente van Jezus Christus,

Ere zij God in de hoge en vrede op aarde voor mensen van zijn welbehagen.

Gehoord voor het eerst in de Kerstnacht en sindsdien zeggen of zingen ook wij dit gloria van de engelen elke zondag, alleen even niet in de advent en in de veertigdagentijd, de weken van verstillig. Ere zij God in de hoogste hemel en vrede op aarde voor mensen van zijn welbehagen.

Bij de doop van Jezus horen we dit woord 'welbehagen' voor de tweede keer in het Evangelie van Lucas. Onze nieuwe vertaling geeft het weer met 'vreugde', dat is heel goed, maar ik zeg het nu maar even in de bekende oude versie, zodat we horen dat de Kerstnacht meeklonk toen Jezus samen met het gehele volk gedoopt werd en in gebed was. Want opnieuw ging toen de hemel open, en klonk uit die wijdheid boven ons Gods welbehagen. En al weten we vandaag meer van satellieten die boven het luchtruim zweven dan van engelen, het beeld van die wijde hemel boven ons werkt nog altijd.

Ook in bijbelse tijden is het geen alledaags gebeuren dat de hemel zich opent. In de Kerstnacht gebeurt het als de engel van de Heer het blijde bericht brengt: U is heden de Heiland geboren. De hemel gaat open bij de verheerlijking van Jezus op de berg. Jezus wordt licht en stralend, Mozes en Elia, hemelse gestalten, zijn met Jezus in gesprek, er komt een wolk, zij die erbij waren horen uit de wolk een stem, net als bij de doop: 'deze is mijn zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem'.

De hemel open: ook in bijbelse tijden geen alledaags gebeuren. En als het gebeurt heeft het alles te maken met de hemelse verklaring van het zoonschap van Jezus. Dat is wat we ook vandaag hebben gehoord: jij bent mijn zoon de geliefde, in jou vind ik mijn vreugde, mijn welbehagen. Mensen die er waren hebben naar woorden gezocht: 'de Heilige Geest daalde op Hem neer, als een duif, zoiets als een duif, maar dan heel werkelijk, lichamelijk'. Mensen waren erbij, het volk, schrijft Lukas de evangelist.

Over hun aanwezigheid wil ik nu graag wat meer zeggen.

Het volk is erbij vanaf het begin van het evangelie.

Als Zacharias, de vader van Johannes de Doper, binnen in de tempel is bij het reukoffer, staat het volk buiten, biddend, wachtend. Ze merken dat Zacharias

reiniging/oordeel, naar wat Johannes voor zich ziet: hij die na hem komt zal het doen, radicaal en definitief.

Maar als we verder lezen in het Lukasevangelie (7:18-34) horen we hoe bij Johannes de twijfel toeslaat, en hij stuurt boodschappers naar Jezus met de vraag: bent u het, ben jij het die komen zou of hebben wij een ander te verwachten? Ook het antwoord dat Jezus meegeeft aan de boden van Johannes komt evenzeer rechtstreeks uit de profeten ('blinden worden ziende, lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd, doden worden opgewekt, armen ontvangen het evangelie') maar nu horen we van troost, van herderschap, van zorg. Jezus zelf verwacht kennelijk dan ook de kans dat zijn antwoord niet overtuigend zal zijn voor Johannes, en hij sluit af met 23 'en zalig is wie aan mij geen aanstoot neemt'.

Wat heeft Joh verwacht van degene die na hem zou komen? En wat kreeg Joh uiteindelijk te zien? Waar zien we Jezus eigenlijk dopen met de H Geest? En wat komt er terecht van dat vuur? Pas in het boek Handelingen, op de Pinksterdag, wordt er gedoopt met de H Geest, maar niet door Jezus. De bediening van doop legt hij in handen van zijn leerlingen. Pas met Pinksteren verschijnt er vuur, maar waarschijnlijk heel anders dan Johannes had gedacht.

De Zoon over wie zich de hemel opent, doopt niet, maar wordt gedoopt.

De H Geest doopt hém. Dat is hoe we de H Geest leren kennen: zijn kenmerk is getuigen dat Jezus de zoon van God is, de geliefde. De H Geest is de stem en het beeld van Gods welbehagen, lijfelijk concreet gekomen, een lichtspoor door het Evangelie, gedoopt wordt Jezus, gedreven, verblijd in de H Geest (3:22, 4:1, 10:21) Lk 10:21-23 horen we het woord 'welbehagen' voor de derde maal, dan is het Jezus zelf die het uitspreekt, in een overweldigende ervaring van blijdschap over zijn Vader van wie Hij de zoon mag zijn. Vervuld van de H Geest uit Jezus zijn vreugde dat de Vader het zien van deze unieke relatie niet aan de groten der aarde geeft maar aan wie Jezus noemt 'kinderen'. We herkennen dan het volk van het begin: aandachtig, geduldig, zij die er gewoon zijn, zij die met het hart denken, bereid om te wachten, bereid om te bidden. Deze blijdschap om hen sluit Jezus af met deze woorden: 26 Ja Vader want zo is het een welbehagen geweest voor u.